

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Phẩm Cây Lau 3 20140524

Kalama tri ân đh anhlbrary ghi chép

[23/10/2023 - 02:39 - anhlbrary]

Cái nguyên nhân, cái yếu tố để mà chúng ta tiếp tục có mặt, tiếp tục hiện hữu như vậy thì, cách thứ nhất, tất cả mọi hiện hữu đều là khổ, mọi hiện hữu đều là Khổ Đế, không hiểu được chuyện đó chính là vô minh trong Khổ Đế. Thứ hai là không hiểu được 6 ái là gốc tạo ra Khổ đế, thì đó chính là vô minh trong Tập Đế. Thứ ba, không hiểu rằng có một cái cứu cánh, có một trạng thái mà nó nằm ngoài Khổ đế và Tập đế, đó là Niết Bàn. Vì không hiểu rằng có cái đó, cho nên người ta khi khổ quá, người ta mới mong sanh về thiên đường của Chúa Trời, sanh về thiên đường của Thánh Alah, rồi cầu sanh về cái cõi của Bà La Môn giáo, được sanh trở về hợp nhất với Phạm Thiên v.v. Trong khi đó cái cứu cánh giải thoát thật sự không phải là một sự hiện hữu nữa mà nó là sự chấm dứt toàn bộ các hiện hữu, chấm dứt cả Khổ Đế và Tập Đế, chấm dứt cả nhân sanh tử và quả sanh tử. Và chính vì không biết cái này cho nên được gọi là vô minh trong Diệt Đế. Và cái vô minh thứ tư đó chính là nhiều người khổ quá, cũng muốn chấm dứt khổ, chấm dứt tái sinh, nhưng họ cứ loay hoay, lẩn quẩn, lòng vòng trong những cái pháp môn nằm ngoài Bát Chánh Đạo. Tôi ví dụ giống như là mình khát nước mà mình uống nước muối vậy đó, khát nước quá mà uống nước muối thì càng uống càng khát. Vấn đề ở đây không phải là người Phật tử mình nghe giảng Bát Chánh Đạo mình tôn sùng cái pháp môn Bát Chánh Đạo, mình cho rằng đây là con đường duy nhất dẫn đến giải thoát, không phải, mà ở đây, cái tác dụng dẫn đến giải thoát của Bát Chánh Đạo nó không phải là vấn đề tôn giáo mà nó là vấn đề khoa học. Tôi xin bà con lưu ý cái chỗ này, sẽ có những người họ không tin Phật, họ nói với chúng ta: tu có nhiều con đường giải thoát lắm mà vì đạo Phật thì chỉ biết đến Bát Chánh Đạo thôi, cho nên đạo Phật cho rằng Bát Chánh Đạo là con đường duy nhất dẫn đến giải thoát, chứ thật ra chúng tôi, các tôn giáo khác cũng có con đường, cũng có đường hướng tu hành dẫn đến giải thoát, OK. Họ nói gì thì nói, chúng ta nói rằng lý do tại sao trong đạo Phật đặt nặng, xem trọng Bát Chánh Đạo là bởi vì một chuyện rất là đơn giản, rất là khoa học là vì sao? là vì tất cả cái khổ chúng ta khởi đi từ sự hiểu lầm, mà Bát Chánh Đạo là con đường giúp chúng ta lia bỏ những cái hiểu lầm đó. Hiểu lầm là sao? mọi thứ trong trời đất này từ bản thân của mỗi người cho đến trời đất, trăng sao, hoa lá, vũ trụ, sông hồ, biển cả, côn trùng, điều thú, con người. Tất cả mọi thứ trong vũ trụ này nó chỉ là những gì rất đổi mong manh, nó có mặt một cách chớp nhoáng, nó tồn tại trong một sự hư ảo, phù du, rất là ngắn hạn, rất là đầu hôm, sớm mai, và mọi thứ sanh diệt, chớp nhoáng như vậy, cho nên mọi thứ nó tùy duyên mà có, tùy duyên mà mất. Cho nên nói một cách rât ráo thì nó không có cái gì đáng cho chúng ta ghét và cũng không có cái gì đáng cho chúng ta thích. Và trong con người cũng vậy không có con người nào mà đáng ghét, mà cũng không có con người nào đáng để yêu. Trong toàn bộ vũ trụ này chỉ có hai hạng chúng sinh: một, là cái người đáng thương và cái người dễ thương, chứ không có ai mà dễ ghét hết. Đáng thương là sao? đáng thương là những người sống trong bất thiện, đáng thương là những người đang chịu khổ, đang ác là đáng thương. Còn những người đang thiện, đang sướng là dễ thương. Trong bài này chỉ có hai hạng đó thôi, không có ai mà dễ ghét hết, không có, có hai hạng đó thôi, hễ người ác là người đáng thương, còn người thiện là người dễ thương, chỉ vậy thôi. Cho nên trong vũ trụ này không có gì đáng..nói một cách rât ráo không có gì đáng để mà mình ôm ấp mà cũng không có gì để mình bắt nạt, không có. Mà chính vì không biết được Tứ Đế cho nên mình cứ thích cái này, ghét cái kia mà từ chuyên môn trong đạo Phật gọi là THAM ƯU [5:06]

[24/10/2023 - 12:54 - anhlbrary]

Trong Tứ Niệm Xứ, Đức Phật dạy rằng: Vị tỳ kheo sống quán thân trên thân, tinh cần tinh giác chánh niệm, diệt trừ tham ưu ở đời. Có rất nhiều người đọc mà không để ý kỹ chỗ đó, Tham ưu ở đây: tham có nghĩa là chạy theo, ôm ấp, thích thú, đam mê; ưu là chống đối, bất mãn, ghét sợ. Một người sống chánh niệm thì không còn tham ưu nữa không còn chạy theo, không còn thích thú cũng không có bất mãn, cũng không có chống đối. Trường hợp đó gọi là diệt trừ tham ưu ở đời là như vậy đó. Và tại sao Bát Chánh Đạo được gọi là con đường dẫn đến giải thoát? bởi vì chính Bát chánh đạo là con đường duy nhất giúp cho mình không có tiếp tục hiểu lầm nữa, tất cả những gì chúng tôi vừa nói chẳng hạn như tôi nói trên đời này không có ai dễ ghét hết, chỉ có người dễ thương và đáng thương thôi, ngay cái nhìn đó đã là cái nhìn chánh kiến, chánh kiến ở đâu nó ra? Ở trong Bát Chánh Đạo chứ ở đâu. Chỉ có Bát Chánh Đạo mới cho người ta một cái nhận thức đúng đắn về bản chất thực sự của vũ trụ, bản chất thực sự của thế giới. Đó là

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

lý do tại sao Bát Chánh Đạo được xem là Đạo đế, là con đường duy nhất dẫn đến giải thoát. Làm ơn nhớ dùm cái đó.

Chính vì vô minh trong Bốn đế, cho nên chúng ta mới có 3 hành. Chúng tôi giảng lại cái điều giảng ngày hôm qua: vì vô minh trong 4 Đế, nên mới dẫn đến 3 hành, phi phúc hành là chạy trốn cái đau khổ bằng cách sống bất thiện, thí dụ mình khổ quá thì mình đi sát sanh, trộm cắp, làm các điều bất thiện để mình chạy trốn cái khổ, tưởng làm sao, mai một mình chết, bị sa đọa còn khổ hơn. Cái hành thứ hai là phúc hành nghĩa là mình vì muốn hết khổ cho nên mình làm các nghiệp thiện dục giới và sắc giới, dục giới nghĩa là mình làm các điều trong thập thiện như là bố thí, trì giới, phục vụ, nghe pháp v.v Những cái đó được xem là nghiệp dục giới, đó là những nghiệp thiện. [9:37]

[25/10/2023 - 01:04 - anhlibrary]

Những việc thiện được tạo bằng tâm đại thiện và thiện sắc giới được gọi là phúc hành, được tạo bằng tâm thiện vô sắc thì gọi là bất động hành, chính vì vô minh trong Bốn Đế cho nên ta mới là có một trong ba cái chọn lựa: hoặc là phi phúc hành, hoặc là phúc hành, hoặc là bất động hành để tiếp tục tái sinh trong tam giới, tam là ba, tiếp tục tái sinh trong ba giới: Dục, Sắc và Vô sắc giới. Cái vị Phạm thiên trong bài kinh này, như đầu bài tôi đã giảng, vì chạnh lòng nhìn thấy chúng sanh ở cõi dục nó sống, tuổi thọ họ ngắn quá đi, cứ đầu hôm, sớm mai là nó chết. Trong kinh nói có nhiều vị trời, chư thiên có, Phạm thiên cũng có khi mà nhìn thấy những dấu hiệu báo tin là Bồ Tát vừa nhận lời để mà giảng trần tu hành thành Phật độ sinh, những vị đó có nghĩ rằng: ta sẽ đến gặp ngài, nghĩ như vậy. Rồi có những vị khi nhìn thấy Bồ tát đản sinh ở vườn Lumbini thì cũng nghĩ rằng: khi nào Ngài thành đạo ta sẽ đến. Có những vị thấy Bồ tát bỏ ngôi đi tu trong rừng Khổ hạnh lâm thì nghĩ rằng: khi nào Ngài thuyết pháp ta sẽ đến nghe. Và quý vị có tin rằng có rất là nhiều vị cứ nghĩ như vậy thôi, mà vì tuổi thọ của loài người mình nó ít quá, ngắn quá đi. Chẳng hạn như cõi Dục Thiên mà thấp nhất là cõi Tứ Thiên Vương người ta cũng sống được 9 triệu năm nhân loại. Có nghĩa là Năm mươi năm ở cõi nhân loại nó bằng một ngày đêm ở cõi Tứ thiên vương, một trăm năm của nhân loại mình, 100 năm trên hành tinh này bằng một ngày đêm của cõi Đạo Lợi, rồi hai trăm năm của nhân loại bằng một ngày đêm của cõi Dạ Ma... Cứ như vậy đó đi lên, càng lên cao thì thời gian nó càng dài. Cho nên khi mà họ nhìn thấy Bồ Tát đản sinh, hay nhìn thấy Bồ Tát xuất gia, thấy Bồ Tát đi dạo bốn cửa thành. Họ nghĩ trong bụng rằng khi nào Ngài thành Phật mình sẽ đến mình nghe Pháp. Chính vì họ sống lâu quá nên khái niệm thời gian của họ không giống như mình. Cho nên, đến lúc mà họ chợt nhớ ra và đến hầu Ngài thì có khi họ chỉ còn có dịp để nhìn thấy Ngài trong đêm cuối cùng trước khi Ngài Niết bàn mà thôi (Theo chú giải Trường Bộ Kinh, trong bài Đại Bát Niết Bàn) đã giải thích như vậy, có những vị mà họ muốn lắm, nhưng vì họ ầu ơ ví dầu, cho nên có người hỏi tôi thế giới này dân tộc nào mà cao sang nhất thì tôi nói là dân tộc cao sang nhất không phải là người Mỹ, không phải là người Bắc Âu, Đan Mạch, Thụy Điển, Na Uy, Phần Lan, cũng không phải là dân Tây Âu như là Thụy Sĩ, Pháp, Anh Đức mà cái dân sang trọng nhất trong thế giới này đó là dân Việt Nam, và vì sao? Là bởi vì người bên Mỹ họ có một câu họ nói rằng: không ăn đậu không phải là Mễ, Mễ nó ăn đậu dữ lắm, không đi trễ không phải Việt Nam. Là vì sao? Là vì mình từ cõi trời đi xuống, mình từng sống trên cõi phạm Thiên, cõi Dục Thiên quá lâu rồi, cho nên khái niệm thời gian của mình nó không có giống với các dân tộc khác mình rất là thông thả, thông thả lắm, ví dụ như người ta mời mình đến dự một sự kiện lúc 10 giờ thì phải 12 giờ mình mới bắt đầu sơn phấn xong để rời khỏi tư gia, và lớp đã thông báo rồi là 5 giờ sáng là bắt đầu giảng mà trong khi đó đến giờ này chỉ có chừng này người dự thôi, chỉ có chừng này người dự thôi, thì điều đó có nghĩa là một lát nữa, khi mà các vị vô thì tôi đã không còn nữa rồi. Chính vì cái chỗ này cho nên vị Phạm thiên nói: Mạng sống bị dất dấn, Tuổi thọ chẳng là bao, Bị dẫn đến già nua, Không có nơi dừng bước. Ai đem tâm quán tưởng, Sợ hãi tử vong này. Mà cái này tôi không nghĩ là ai nói năm giờ mà tôi nghĩ họ cố tình đóng vai trò giống như là cầm chịch họ điều khiển, các vị có biết rằng tôi chọn năm giờ là có ý chứ không phải không. Bởi vì nó càng sáng càng tốt để cho tôi có nguyên vẹn một ngày mà tôi không có bận tâm. Càng trễ thì nó lờ lạng, dờ dang không đi đến đâu hết. Cho nên tôi chọn cách làm việc của người Âu Mỹ, đúng giờ là làm việc đầu chỉ một người mà thôi, mà thậm chí quý vị thử đi ngày mai không ai vào lớp, tôi, vẫn tiếp tục giảng, tôi vẫn tiếp tục giảng, là vì sao? Vì bên cạnh tôi cũng còn có người mà, tôi giảng cho một người nghe cũng được. Tôi không dám so tôi với Đức Phật, nhưng mà tôi học ở Ngài là chỉ vì một người ngoại đạo tên là Upaka mà từ gốc Bồ đề ra đi về thành Vương xá để mà chuyển Pháp Luân, thay vì Ngài dùng thần thông, mà không, Ngài cố ý Ngài đi bộ để gặp người đó, gặp du sĩ ngoại đạo Upaka. Ông này gặp Ngài, ông không có một dấu hiệu gì đặc biệt hết, ông thấy Ngài đẹp nên hỏi: “Ngài hình như không phải là nhân loại, Ngài là một vị thần, một ông tiên gì đó?”. Ngài nói: Không, ta không phải là ông thần gì hết, ta chỉ là một vị Phật, một người tỉnh thức, một

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

người giác ngộ, chỉ vậy thôi. Ông nghe vậy ông nói: cũng hay, cũng hay, mong là đúng như vậy, Ngài nói. Đức Phật biết được cái duyên của ông, nên Ngài dặn: Mai sau khi nào cảm thấy nhớ đến ta, thì cứ đi tìm ta và hỏi như thế này: “bậc chiến thắng đang ở đâu”, thì sẽ có người chỉ đường cho, chỉ dặn vậy thôi. Và về sau ông Upaka này, ông là một du sĩ, không vợ con, không nhà cửa, ông đi lang thang và ông được một người cư sĩ thương mến đem về hộ độ. Mà ông cư sĩ này có một người con gái, rồi nhiều khi vợ chồng ông cư sĩ này bận rộn nhờ đưa con gái chăm sóc, nó nấu nướng, bung thức ăn, bung ra, bung vô, bung riết rồi thì lửa gần rơm, cuối cùng ông ra với cô này. Nói chữ cư sĩ cho nó sang chứ thật ra là ba má của cô này khi mà mến ông du sĩ, họ không có tu hành gì hết, họ là thợ săn. Cho nên khi mà ông này ông tu cả đời đâu có nghề nghiệp gì đâu. Cho nên khi mà ông thương con gái người ta rồi, ông ngỡ lời ông lấy thì người ta nói không có nghề nghiệp gì hết. Thôi bây giờ tui tui làm thợ săn, tui tui đi đâu, hễ đi săn thì ông đi theo ông lượm thôi, hễ bắt được thú thì ông vác về, bắt được chim thì ông xỏ xâu ông xách về, đại khái nó vậy. Cái bữa đó cái cô vợ, cô ru con, cô hát hết rồi, không còn ca dao, tục ngữ gì, cô mới ché ra một khúc hát cổ hát: “Nín đi con, nín đi con, vì một chút tình bỏ hết nợ nước mây, giờ trở về đi lượm thú, lượm chim trong rừng cây để sống. Nín đi con, nín đi con, đưa con trai của người du sĩ ngày nào giờ đã bỏ mộng nước mây, trở về đây để đi nhật, lượm xác chim, xác thú trong rừng cây”. Ông nghe vậy ông sốc. Trời đất, ngày xưa thì trời đất bao la lồng lộng, bây giờ thương một người đàn bà dốt nát quê mùa, không biết gì hết, hướn hướn lôi chồng ra làm trò hề, mượn hình ảnh chồng để làm lời hát ru con. Ông buồn lắm, ông chợt nhớ lời Đức Phật, ông lên đường đi tìm, cứ theo lời dặn xưa của Đức Phật, đi tìm bậc chiến thắng, ông hỏi, thì khi ông vô chùa, ông đi vô chùa Kỳ Viên, thì ông hỏi như vậy thì chư tăng mới chỉ, ông đến gặp Đức Phật, ông xin xuất gia và sau đó ông đắc quả A-la-hán. Người vợ của ông sau đó đi tìm chồng dạt theo đưa con, khi gặp ông rồi cũng đi xuất gia và đắc quả A-la-hán. Rồi một trường hợp nữa, chúng ta thấy nhiều lắm, trong đời Đức Phật tới một tỷ trường hợp như vậy, trường hợp cuối cùng là một chút giao tình, không phải giao tình mà một chút từ bi thì đúng hơn đối với thợ rèn Cunda. Đức Phật về Kushinagar nhưng phải nói ông là một phần lý do và Đức Thế Tôn trong bữa ăn cuối cùng đó, thay vì Ngài nhận của rất là nhiều người tiếng tăm như là mình bây giờ, Hòa thượng, viện chủ phương trượng, một cái cơ sở nổi tiếng. Thì trong những sự kiện trong đại đó, cái người mà chúng ta nghĩ đến phải là những đại thí chủ, [19:40]

[25/10/2023 - 02:36 - anhlibrary]

đăng này Đức Thế Tôn đã chọn một nơi hẻo lánh và bữa ăn cuối cùng của Ngài cũng không thông báo lại ai hết, thay vì đệ tử tại gia thiếu gì, không, Ngài về một nơi hẻo lánh Ngài nhận lời ăn cơm của một người thợ rèn, và điểm đặc biệt trong đời Đức Phật, những hình ảnh đẹp nhất mà tôi lưu ý chính là những gì là bình thường, những gì nhỏ nhặt nhất. Chẳng hạn như, trước khi Ngài viên tịch, một Bậc Đại giác như vậy trước khi Niết bàn sẽ có những sắp xếp ghê gớm cho những đại sự về sau, nhưng không, Ngài chú ý những chuyện li chi, lít chít. Chuyện lớn đã giải quyết rồi, tức là trước đó mấy ngày, Ngài liên tục thuyết các pháp bất thối để gìn giữ giềng mối của tăng già mai hậu, nhưng mà trong những ngày tháng cuối, Ngài cứ nhắc đến những chuyện mà tôi không thể tưởng tượng được, thí dụ: Ngài dặn ngài A Nan “Sau này ta mất rồi, chúng tỳ kheo trong ngôn ngữ xưng hô nên rõ ràng một chút, nên có tôn ti một chút, nhỏ gọi lớn là Bhante, lớn gọi nhỏ là Avuso”, chứ không có kêu tên ngang chàng như từ đó đến giờ nữa. Chuyện đó đối với tôi nghĩ là chuyện nhỏ đó chứ, một bậc Đại Giác mà Ngài bận tâm chuyện đó. Rồi Ngài còn bận tâm một chuyện nữa là Ngài dặn ngài Ananda: “Sau khi ta mất rồi, thế nào cũng có tiếng đồn xấu về cái ông thợ rèn Cunda, người ta nói rằng Thế Tôn vì ăn bữa cơm cuối cùng của ông Cunda mà bị mang trọng bệnh viên tịch, thì Anan hãy nói, hãy an ủi cho Cunda rằng, trong đời của Như Lai chỉ có hai bữa cơm được xem là công đức vô lượng, đó là bữa cơm của nàng Sujātā, nhờ bữa cơm đó mà ta có sức lực để thiền định và trở thành một vị Chánh Đẳng Giác, bữa cơm thứ hai đó là bữa cơm Cunda, bữa cơm cuối cùng trong đời của một vị Chánh Đẳng Giác, sau khi ta ăn bữa cơm đó xong ta viên tịch Niết bàn. Hãy nói với Cunda rằng đó là hai bữa cơm quan trọng nhất trong đời vị Chánh Đẳng Giác”. Hãy an ủi Cunda như vậy. Chưa hết, Ngài còn dặn ngài Ananda, này Ananda “khi ta mất rồi, tỳ kheo Channa xưa giờ rất kiêu ngạo, ý công là người đánh xe, người nài ngựa đưa ta đi xuất gia, từ đó sanh tâm kiêu ngạo không có tôn trọng ai hết, không nhận lời nhắc nhở, dạy dỗ của ai hết, khi ta mất rồi, để giúp đỡ Channa, hãy dặn chư tăng bỏ lơ Channa một thời gian (tiếng Phạn gọi là “phạt phạm đàn” nghĩa là đừng dòm ngó gì hết), để cho đến bao giờ đương sự cảm thấy hối hận, đương sự đến ăn năn sám hối thì lúc bấy giờ mới nhìn mặt”... việc quan trọng mà chúng tỳ kheo phải làm là tu tập 37 pháp Trợ bồ đề, 37 pháp bồ đề phần. Phải nói rằng những giây phút cuối cùng của vị Chánh Đẳng Giác đẹp như vậy đó. Đẹp không phải vì những chuyện ghê gớm to tát mà đẹp là vì quan tâm đến tất cả những việc là cần thiết còn nó -lớn hay nhỏ

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

trong mắt người đời thôi. Cho nên, trong tinh thần đó, trong lý tưởng đó, tôi nghĩ rằng mọi người trong chúng ta cái gì cần làm thì làm, còn điều kiện bối cảnh ra sao thì tùy duyên vậy. Mình nói với nhau là năm giờ mình bắt đầu, thì đầu có một người tôi cũng nói. Thật ra mà nói, tôi nghĩ rằng cho đến hôm nay, tất cả mọi người trong room có nhiều người không hiểu lý do tại sao có lớp học này, có người còn ngờ những lý do rất là bất thiện nữa. Tôi xin thưa rằng, chỉ một lý do duy nhất thôi: hơn mười năm nay thỉnh thoảng tôi vào room, vào nghe youtube, hoặc các trang web mà có phần audio giảng pháp, tôi có một chút giật mình, sợ hãi vừa chạnh lòng khi thấy rằng rất là khó hiểu khi Phật tử Nam Tông Bắc phái số người hiểu Phật pháp đâu có hiếm, nhiều lắm, số người biết ngoại ngữ nhiều lắm mà tôi hoàn toàn không hiểu vì sao mà khi giảng Kinh Tạng người ta hoàn toàn không đá động gì đến cái gọi là chú giải hết. Tôi rất lấy làm lạ, Tôi rất lấy làm lạ, là họ chỉ lật Trung Bộ Kinh ra, nhìn bản dịch của Hòa Thượng Minh Châu, họ dùng kiến thức tiếng Việt của họ, họ nghĩ ra làm sao thì họ dịch y chang như vậy, nó kẹt. Chẳng hạn như sáng nay, bài kinh sáng nay, là trong bài kinh có chữ “công đức”, cái chữ công đức trong bài của ông Phạm Thiên: “Ai đem tâm quán tưởng, Sợ hãi tử vong này, Hãy làm các công đức...” sượng quá, ai mà làm Tăng ni, Phật tử mà không hiểu chữ công đức, cho nên chỗ này mình cứ đề ra mình giảng “công đức” là bà con ráng bố thí, trì giới v.v... Giảng như vậy thì nó cũng không đến nỗi sai, nhưng mà nó không có sát với nội dung bài kinh, phải nói như vậy. Chưa hết đâu, chỗ này đó, tôi nói rõ chỗ này đó, họ có lệch một chút cũng không sao, nhưng có những bài kinh rất là quan trọng mà mình cứ trình bày theo cách nghĩ cá nhân thì kẹt ghê lắm, kẹt ghê lắm. Thứ nhất là bản thân mình không có điều kiện để tiếp xúc được với cái gọi là pháp nhũ, Phật thân. Và cái điều thứ hai là mình cũng không cho người nghe cái cơ hội để mà tiếp cận với cái lời dạy uyên nguyên của Đức Phật. Mà không có gì mà nó đáng tiếc cho bằng cái tuệ giác của một vị Chánh Đẳng Giác mà được diễn dịch bởi trí tuệ phàm phu thì phải nói đó là một trong những điều thiệt là đáng tức và thực là đáng tiếc, phải nói như vậy đó. Chính Hòa Thượng Làng Mai, Hòa Thượng Thích Nhất Hạnh trong một bài viết ngắn, tôi nhớ không lầm là bài: Đi như một dòng sông, hình như vậy, không biết có làm không? Thì trong đó Hòa Thượng có nói một câu mà tôi rất là tâm đắc, Hòa Thượng nói: Cái điều đáng tiếc nhất là cái thành tựu trí tuệ, những suy tư sâu sắc và cực kỳ minh triết của Đức Phật đã bị phàm phu đời sau diễn dịch theo nhãn quan thiên cận của họ và áp đặt lên đó, họ áp đặt lên những diễn dịch đó, áp đặt lên đó bằng hai chữ “Phật ngôn” rất đỗi ngậm ngùi. Phật không có nói như vậy, mình cứ giải thích theo ý của mình rồi mình gắn chữ Phật ngôn lên đó có phải là mình đổ oan cho Ngài không, Ngài có tâm thường như vậy không, Ngài có nông cạn thiên cận như vậy không mà mình cứ tùy hứng và một phần mình nghĩ đến thánh chúng này là dốt cho nên mình tha hồ muốn nói sao thì nói? Tôi nhớ Việt Nam có cái này vui lắm, mình nói hay nói dở gì đi nữa thì họ cũng lên cúng bao thơ, nói hay nói dở gì thì họ cũng “sadhu” bẻ cái chùa, nói hay nói dở gì đi nữa cứ thuyết trên ba thời pháp thì gọi là pháp sư, nói hay nói dở gì đi nữa miễn có một lớp học thì được gọi là giảng sư. Nhiều khi mình chỉ lên mình giảng, mình dạy cách đọc kinh Pāli thôi hoặc là giảng Pháp cú, Pháp cú có câu chuyện, cứ đề câu chuyện đó ra mà kể xong rồi tán hươu tán vượn chút xíu là có lớp học Pháp cú. Và có một chuyện là tôi rất lấy làm lạ là kinh điển mình rất là nhiều mà mắc cái chứng gì mà mình cứ đề Pháp cú ra mà mình cứ coi nó như lá cờ của Nam Tông là sao? Rất là làm lạ, cho nên ở bên Jacksonville, một thành phố bên Mỹ, có cái ông đó, ông tìm cách ông nói cho tôi vui, mà cái cách của ông tôi nghe rồi tôi muốn ông chết sớm thôi, ông nói thế này, ông nói: “con đọc kinh Nam tông, chứ tại vì Thầy nói con Bắc tông, con đọc kinh Nam tông thầy biết là Quyền Đức Phật và Phật pháp với quyền Pháp cú con đọc tới đọc lui không biết bao nhiêu lần”. Ông tưởng nói vậy cho tôi vui, nhưng tôi nghe tôi càng thêm hận, bởi vì hai quyển đó đâu có đủ để gọi là đại diện, là tiêu biểu cho giáo lý nguyên thủy, giáo lý Pāli đâu. Ông chỉ biết có hai cuốn đó, sau này tôi phát hiện ra là thì ra ông chun vào trong mấy cái lớp, mấy cái room chỉ nghe được chừng đó thôi. Mình đánh giá, mình nhận xét về Phật pháp mà thông qua hai cuốn đó thì... không phải tôi chê, nhưng mà hơi nghèo. Gia tài của ông bố mình để lại gồm có tám muôn bốn ngàn công đất, trong đó có hàng hà sa số những nhà kho chứa đầy châu báu, tự nhiên mình hốt ra có một năm thôi, thì ồng quá, ồng quá, tới tám muôn bốn ngàn nhà kho chất đầy châu ngọc mà bây giờ mình hốt ra có một năm, mình hốt ra chỉ có một thau, một thùng thôi, rồi mình cứ đi đâu mình cũng la làng lên cái của ông già tôi để lại, trật thì không có trật, nhưng mà nó chưa có tới, nó chưa có tới, ồng lắm. Cho nên cái lý do ra đời của cái room này chỉ là một chuyện rất là đơn giản, rất là nhỏ thôi; đó là mong sao nó sẽ là một chút gợi ý cho những vị mà sẽ giảng Kinh Tạng sau này, hoặc là đang giảng kinh tạng, bây giờ tôi không biết ở đâu, và là vị nào tôi không biết, và tôi rất mong là cái lớp học này chỉ là một cái cây que diêm, là một tiếng động nhỏ, để nhắc nhở cho thiên hạ rằng hãy giải thích kinh tạng theo chú giải đi, rồi mai một giải Luật tạng, giải thích A-tỳ-đàm tạng theo chú giải đi, chứ còn mình suy diễn, diễn dịch theo cái ý của mình thì lâu

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

ngày nó không còn gì hết. Trong kinh nói, Đức Phật Ngài dạy rằng: Này các tỳ kheo, thuở xưa đó, có một địa phương tên là Amaka, địa phương đó có cái trống bằng da tốt lắm, ở trong làng, mỗi lần có chuyện gì mà cần hội họp bà con, dân chúng thì người ta đánh cái trống đó lên. Lâu ngày cái trống đó có cái tên là trống Amaka, giống như mình có trống đồng Ngọc Lũ, trống đồng Đông Sơn vậy đó, dĩ nhiên cái tên, cái lý do đặt tên có khác nhau nhưng mà giống nhau là cái trống nó có cái tên mà cái trống đó nó bằng da cho nên về lâu dài nó cũng bị mòn hao, bị hư, bị lủng, cho nên người ta dùng da người ta vá nó lại, lúc đầu thì vá một lỗ, hai lỗ, rồi sau cùng vá 8 lỗ, 15 lỗ, 17 lỗ, 20 lỗ, và vá nhiều bao nhiêu đi nữa thì cái trống nó vẫn mang tên là Trống Amaka. Và Đức Phật dạy, này các tỳ kheo, chính một ngày kia thì hình dáng chất lượng của trống cũ hoàn toàn không còn nữa nhưng mà người ta vẫn cứ gọi đó là cái trống Amaka. Cũng vậy, này các tỳ kheo, sẽ có một ngày, sẽ có một thời, cái giáo pháp của Như Lai bị hiểu sai, bị diễn giải, diễn dịch sai lạc, bị xuyên tạc báng bổ mà người ta không biết và người ta vẫn cứ gọi đó là lời dạy của Đức Phật, lời dạy

của Như Lai. [31:05]

[25/10/2023 - 06:47 - anhlibrary]

Đó là một điều rất là đáng tiếc. Sẽ có một ngày mà chúng ta vào chùa chúng ta thấy toàn là cúng bái xin xăm thờ phụng tào lao thiên tướng nam tào bắc đầu mà bên ngoài rõ ràng là để tâm biến to đùng đó là Chùa gì đó, Đạo Tràng gì đó... Có chuyện rất là lạ lùng, rất là khó hiểu và very very đáng tiếc đó là toàn bộ Phật pháp, Phật giáo hôm nay được đặt trên cái nền tảng của Tam tạng người ta chú ý ít nhất, đó là một điều rất là đáng buồn, trong khi đó thật sự, thật sự, cho tôi nói một câu này dễ ghét một chút, tôi ví dụ thôi, tôi ví dụ thôi, tôi năn nỉ bà con tôi ví dụ thôi, tôi không có cái ý, nếu mà đúng là cái chùa của tôi, và phật tử đúng là những người đệ tử của tôi, học trò của tôi thì tôi nghĩ rằng thứ nhất trong chùa của tôi, tôi sẽ dành cho cái tử Đại tạng một vị trí quan trọng cực kỳ và thay vì làm tháp thờ xá lợi tôi sẽ làm tháp thờ Tam tạng. Vì sao, là vì xá lợi tôi không có tin, tôi không tin xá lợi, tôi không tin xá lợi không phải vì tôi không tin Phật, không phải vì tôi không tin Phật, không có niềm tin vào xá lợi, không phải, mà vì tôi quá quý Đức Phật đi, tôi quý Ngài đến mức mà tôi nghĩ rằng Ngài nhiều lắm thì Ngài để lại khoảng 5kg xá lợi thôi. Đó là nhiều lắm, mà thử hỏi trong hăng hà sa số vũ trụ có biết bao nhiêu người có thần thông, có đức độ họ muốn thờ xá lợi của Đức Phật, họ xứng đáng hơn mình nhiều; Chư thiên Phạm thiên trong hăng hà sa số vũ trụ, đến cả trong kinh nói cái lá y Ngài mặc người ta còn đem đi người ta thờ, cái nắm tóc mà Ngài bỏ đi trong lúc Ngài đi xuất gia Đế thích cũng đem về thờ, thì có nghĩa là chút xá lợi, chút xương của Ngài khi đã thành Phật còn quý cỡ nào nữa; mà mình tu hành đàng hoàng thì chư thiên còn cho mình thờ chứ mình tu hành kiểu cà chớn, kiểu tào lao đời nào thì đời nào chư thiên họ để cho mình. Tôi không có tin là hôm nay trên hành tinh này mà còn có xá lợi Đức Phật. Nếu có là hiếm ghê lắm cái chỗ đó phải có cao tăng thực đức tu hành kinh hoàng lắm, chứ tôi thưa với các vị một việc rất là phiền nha nhưng tôi vẫn phải nói, tôi, Toại Khanh không có tin xá lợi là chỗ đó. Có nghĩa là có ở đâu chứ ở trên hành tinh này mình tu kiểu cà chớn làm gì chư Thiên để cho mình thờ, cho nên cái quan trọng hơn chính là Tam Tạng. Mà khổ một chỗ, tam tạng, tử Tam Tạng thì chùa có chùa không, mà nếu có thì Phật tử họ cũng chẳng biết trong đó là cái gì, không ai thèm dòm ngó. Chỉ có chỗ đáng quý lạ, đáng thấp hương, đáng dâng hoa, dâng trà thì đó chính là cái tử Tam Tạng, vì đó là gốc của Phật giáo. Điều thứ hai, nếu là học trò, đệ tử của tôi thì chuyện đầu tiên, trong chùa, bản thân tôi thờ tam tạng, dạy tam tạng mà phật tử, đệ tử của mình, mình cũng phải hướng dẫn họ đặt nặng cái đó bởi vì họ chỉ là Phật tử khi họ biết dòm ngó Tam Tạng, còn không thì họ hành cái thứ tào lao thiên tướng gì đó, phải nói như vậy. Và có một chuyện vô cùng vô cùng quan trọng đó là càng hiểu nhiều Phật pháp thì cái công đức lúc mình bố thí tri giới sẽ lớn hơn. Trong A-tỳ-đàm có nói thiện hợp trí và thiện ly trí, tức là tâm thiện có trí đi cùng. Đừng tưởng là tâm thiện hợp trí của tôi, của ông A, và ông B giống nhau, không phải, không phải. Cái tâm đại thiện hợp trí của ông A nó khác ông B là vì cái biết của ông A nhiều hơn hoặc ít hơn ông B, cái điều đó bắt buộc phải hiểu như vậy, bà con nào có lòng nghi ngờ, tôi xin các vị đại giá quan lâm về núi Dinh để gặp ngài Hộ Pháp, hỏi coi có phải như vậy không? nói Ông Giác Nguyên ông nói như vậy đó, ông nói rằng tâm đại thiện hợp trí của ông A với ông B không giống nhau, bởi vì trí ông A khác với trí ông B. Mình càng biết nhiều về Đức Phật thì khi lạy Phật công đức nhiều hơn, còn mình mù tịt về Đức Phật thì khi lạy Phật cũng giống như lạy một ông thần vậy đó. Nó khổ một chỗ là Phật tử không được nhắc cái chỗ này, cứ là cấm đầu cấm cổ làm phước, cứ là móc túi móc tiền ra mà cúng, không được học cái này. Càng dốt Phật pháp chừng nào thì cái tâm hợp trí của mình càng nhỏ với càng bé, càng ít tác dụng chừng nấy. Mà mắc chứng gì mà vô chùa sợ Tam Tạng sợ kinh điển, sợ kinh căn hay sao mà không dám học, nó lạ lùng như vậy. Đi nói xấu tăng ni thì dám nói mà đi học đạo thì sợ bị la, vì sao, bởi vì người Việt Nam mình sang nhất thế giới, mình từ cõi

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

trên xuống mà, coi thường thời gian, coi thường cơ hội gặp Chánh pháp, bởi vì mình là người cỗi trên coi như mình không gặp Phật này thì gặp Phật khác, mình là con nhà giàu mà. Chứ còn đứng ra người Miến Điện thì họ xuất thân là con nhà nghèo, cho nên cái gì họ cũng quý hết, cái cơ hội học Phật pháp họ quý, cái cơ hội trau dồi trí tuệ họ quý, cơ hội hành thiền họ quý lắm, còn mình thì mình ở trên cỗi cao mình xuống, mình coi nó không ra gì hết, chỉ có con nhà nghèo nó gặp cái gì nó cũng lượm bỏ túi, chứ con nhà giàu nó gặp cái gì nó cũng coi thường, nó đâu có ngó gì đâu, cho nên làm gì làm, tôi vẫn tự hào tôi là người Việt Nam bởi vì tôi là một bộ phận của 90 triệu người xuất thân từ cỗi trên xuống, coi thời gian không ra gì, coi trăm năm chỉ là rác, muốn xài sao thì xài, cho nên tôi nhắc lại, đó là, từ nãy giờ tôi không hề lạc đề.[36:56

[27/10/2023 - 12:58 - anhlibrary]

Tôi chỉ tô đậm bài kinh tôi đang giảng thôi, ý thức được thời gian là mong manh, làm ơn làm cái gì đó cho nó đáng. Cơ hội làm người ngày trước tôi đọc kinh, kinh giảng rằng cái cơ hội mà một con rùa mù 100 năm nó chọt đầu lên mặt biển một lần mà nó chun đúng vô cái lỗ ván là một cơ hội rất là hãn hữu, xác suất rất là thấp, cái possibility rất thấp. Nhưng mà Đức Phật Ngài dạy rằng cái cơ hội làm người còn khó hơn chuyện một con rùa thỉnh thoảng nó đưa cái đầu lên biển tình cờ chun lọt vô cái lỗ ván, Ngài nói cái chuyện làm người còn khó hơn. Ngày xưa tôi nghĩ trong kinh dọa cho mình sợ thôi, bây giờ tôi già rồi, râu tóc bạc tôi mới tin có. Bởi vì trong một ngày mình sống bằng cái lòng, cái tâm con người không có nhiều, mà sống toàn là bằng tâm thú thì nhiều lắm, tâm thú là làm sao: đói ăn khát uống, đực cái, trống mái, nam nữ tìm nhau. Và cái thứ tư, đó chính là ai đụng tới mình thì mình “cầu xức xí quách” mình phản ứng tự vệ; cho nên con thú y chang như vậy đói ăn khát uống, rồi giao phối rồi gì nữa, rồi tự vệ, ai đụng tới nó thì nó phản ứng, thì mình y chang như vậy dầu mình có bằng bác sĩ, tiến sĩ, luật sư cái gì đi nữa cũng vẫn quần quanh có cách sống đó thôi. Nếu mình sống như cái gì thì mình chết sẽ về với cảnh giới đó, mình sẽ được thành Phật, mình sống như phạm thiên mình sẽ về với Phạm thiên, mình sống như dục thiên mình sẽ về với các cõi dục thiên, sống như nhân loại mình sẽ về với cõi nhân loại, sống như loài đọa xứ thì mình sẽ về với cõi đọa xứ, đại khái như vậy. Và các vị, tôi nhắc lại, các vị có nghi ngờ tôi, các vị về núi Dinh, các vị hỏi sư tổ của các vị có đúng như vậy không, mình sống bằng cái tâm của loài nào thì mai một mình về cộng trú với loài đó. Cho nên cái quan trọng nhất là kiếp người nó ngắn ngủi và quý vị làm ơn nhớ dùm tôi cái này, chúng ta có 100 đồng, mình chia thành 5 tờ 20 đồng, mình đánh số từ số 1 cho đến số 5, thì giá trị của tờ số 1 nó y chang như giá trị của tờ số 5, có đúng không? Tôi nhắc lại, chúng ta có 100 đồng, chúng ta đổi ra 5 tờ 20, và chúng ta đánh dấu số 1, số 2, số 3, số 4, số 5, thì giá trị của tờ 20 đồng mà mình đánh dấu số 1 thì giá trị của nó y hết như tờ 20 đồng mà mình đánh dấu số 5, các vị có nghe kịp không, các vị có còn nghe không? Tôi nhắc lại, mình có 100 đồng, mình đổi ra 5 tờ thì mỗi tờ giá trị giống nhau. Tuy nhiên, trong 100 năm của kiếp người thì nó không có như vậy, làm ơn nhớ dùm nhé, 100 năm của kiếp người mình không thể chia ra 5 phần, rồi mình nói 5 phần đó giống nhau là vì sao? Vì 20 năm đầu đời mình có biết cái gì đâu, năm 20 tuổi mình mới bắt đầu chớm trưởng thành thôi, rồi tiếp theo đó là từ năm 20-40 thì suy nghĩ ngon lành, 40-60 chững chạc ngon lành, nhưng mà từ 60-80 là các vị tưởng tượng hai chục năm đó nó ra làm sao? Như vậy thì làm ơn nhớ lại 100 dollars mình đổi ra 5 tờ 20 thì giá trị của các tờ giống hệt nhau, 100 dollars mình đổi ra 5 tờ 20 thì giá trị các tờ hoàn toàn giống nhau. Nhưng 100 năm kiếp người mình chia ra làm 5 phần thì mỗi phần như vậy giá trị không giống nhau, 20 năm đầu đời coi như là vất đi không xài được rồi mình chỉ xài được có từ 20-40, 40-60 chỉ có được 40 năm đó thôi, bởi vì từ 60-80 bắt đầu bệnh hoạn tràn về, nó tràn về có nghĩa là cao máu, dư mỡ, dư đường, gan, thận, mật rồi bao tử, tim,..lúc đó nó xì ra lúc đó từ 60-80, rồi từ 80-100 tôi không cần nói, quý vị biết chuyện gì rồi, từ 80-100 là giai đoạn nói ra nó hơi thâm chứ, giai đoạn đó đang chờ vất đi, đang chờ vất đi. Cho nên, phải nhớ, nhớ cái so sánh đó mới thấy bài kinh này là bài kinh đáng để mình lưu tâm, ông Phạm Thiên, ông nói sống ít quá ráng mà tu thiên về cõi Trời sống lâu hơn. Thì Đức Phật Ngài mới giải thích: Ngài mới nói thêm, Ngài nói rằng sợ chết rồi tu thiên về cõi trên, thì mai một sống hết tuổi thọ rồi cũng lăn về cõi yếu nữa. Cho nên, Ngài cũng y cứ vào bài kệ của Phạm Thiên, Ngài mới sửa lại một câu, ông kia nói thế này: Ai đem tâm quán tưởng, Sợ hãi tử vong này, Hãy làm các công đức, ông Phạm Thiên nói hãy làm các công đức, trong chú giải mới giải thích, “Làm các công đức” ở đây có nghĩa là tu tập các tầng thiền định để về Phạm thiên, Đức Phật Ngài lại nói thêm: Ai đem tâm quán tưởng, Sợ hãi tử vong này, Hãy bỏ mọi thế lợi (Lokāmisam), chữ này trong trường hợp này nếu mà mình không có đọc chú giải, mình không có đọc chú giải, chỗ này nếu mà mình dùng kiến thức, tức là mình dùng kiến thức Hán Việt của mình thì mình giảng đã lắm. “thế lợi” ở đây là danh lợi, vật chất của thế gian, đúng không? Là những lợi ích của thế gian. Rồi bắt đầu mình mới đem cái chuyện tài, tình danh, lợi, OK

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

cái đó nó không có trật, nhưng mà nó không có đủ. Chử Thế lợi ở đây trong tiếng Pāli Lokāmisam, cái chử này nó chỉ cho cái gì? nó chỉ cho 3 hành: phi phúc hành là các ác nghiệp, là dẫn đến đọa xứ, còn phúc hành là thiện nghiệp mà được làm bằng cái tâm đại thiện và thiện sắc giới, còn bất động hành là các tầng thiên vô sắc. Chử Thế lợi ở đây mình hiểu là 3 hành, cho nên hỏi nãy lý do tại sao quý vị thấy tự nhiên chỗ đó tôi nổi hứng tôi sách cái 3 hành ra tôi giảng ngay chỗ đó, bởi vì tôi phải đi một cái vòng cuối cùng tôi mới đưa các vị về đây, bây giờ tôi không thêm giải thích nữa, đã không, tôi đã giải thích ba hành là cái gì rồi. Ba hành này ở đâu nó ra, nó từ 4 cái vô minh, 4 cái vô minh ở đây là vô minh trong khổ, trong tập, trong diệt và trong đạo. Bây giờ tôi xin lớp hỗ trợ tinh thần tôi một chút được không? Bây giờ lớp cho tôi một câu: thế nào là vô minh, thế nào là vô minh trong khổ đế, vô minh trong khổ đế là gì? Để sợ thiệt chứ, mình ngồi mình nói bẽ cổ, cuối cùng không có ai mà nói cho mình biết cái vô minh trong khổ đế là cái gì, mà may là mình nói bằng miệng, mình viết ra bằng chữ mà tại sao những người này họ có thể sống được ở trên đời này, mình thấy làm lạ chứ, lạ lùng, người Việt Nam nó sang như vậy, rồi cảm ơn. Không biết mọi hiện hữu là khổ, rồi cái vô minh trong tập đế là sao? vô minh trong tập đế là cái gì, thương quá, thương quá, rồi vô minh trong diệt đế? Thương quá người cõi trên, người cõi trên, coi như là trăm năm không là gì hết, muốn xài sao xài, coi cái thân người không là gì hết, muốn xài sao xài, coi cơ hội gặp chánh pháp không là gì hết, khoái thì học, không khoái thì thôi, thích thì nhớ, không thích thì quên. Rồi, cảm ơn, đây, trúng rồi, trúng. Chính từ 4 cái vô minh này nè, chính từ 4 cái vô minh này nè nó mới dẫn đến 3 hành. Cho nên khi mà Đức Phật Ngài dạy đó: là ai đem tâm quán tưởng, sợ hải tử vong này, hãy bỏ mọi thế lợi, tâm hướng cầu tịch tịnh, tịch tịnh đây là chỉ cho Niết bàn nha. Cái quan trọng nhất của người Phật tử là gì? Là phải biết có Bốn thứ vô minh này. Bởi vậy Bắc tông họ mới chử Nam tông là tiểu thừa ăn rồi chỉ biết Bốn đế mà thật ra Bốn Đế là toàn bộ vấn đề của vũ trụ, là toàn bộ vấn đề của sinh tử, là toàn bộ vấn đề của phàm và thánh. Vấn đề là chúng ta không biết Bốn đế là cái gì, chúng ta tưởng Bốn đế là một bài học giáo lý nhỏ xíu dành cho mấy thằng dốt, mấy thằng tiêu nha bại chủng, tiêu thừa, hạ căn độn trí, nếu chúng ta hiểu được Bốn đế một cách sâu sắc, rộng rãi thì Bốn đế là toàn bộ vấn đề và làm ơn nhớ lại dùm là bài kinh Chuyển Pháp Luân nha? bài kinh Chuyển Pháp Luân, nội dung của bài kinh Chuyển Pháp Luân nói cái gì? Ở đây nếu có ai biết làm ơn cho tôi xin mấy chữ được không? Ở đây có ai biết bài kinh Chuyển pháp luân không? Tôi mà là quý vị, là tôi đã đi qua bên google rồi, tôi tìm, tôi đánh vô chử kinh Chuyển pháp luân, rồi coi trong đó nói cái gì. Đúng, chử Bốn Đế. Quý vị hãy thử tưởng tượng đi nếu Bốn Thánh Đế là một vấn đề nhỏ, một vấn đề tào lao, một vấn đề tầm thường thì một vị Chánh Đẳng Chánh Giác nhất thiết trí như vậy làm sao mà đem bốn cái này mà biến thành đề tài để mà chuyển pháp luân? Khi mà Ngài giảng bài kinh Chuyển Pháp Luân thì cả ngàn vũ trụ bị rung động, chấn động, chấn động chứ không phải tầm thường. Cho nên làm ơn nhớ kỹ lại cái hiểu của mình về Bốn Đế có vấn đề, chắc chắn là có vấn đề. Và tôi mong rằng sau lớp học này, bà con làm ơn nhớ kỹ rằng là mình học Phật dù Nam hay Bắc tông làm ơn nhớ kỹ rằng: hãy nhớ lấy có một khái niệm rất là căn bản về Bốn đế, còn mình âm a, âm ớ là kẹt lăm. Tôi còn nhớ một chuyện hôm tôi về Sài Gòn, tôi có gặp mấy cô tu nữ, chuyện này nó giống như chuyện ngoài lề, chuyện tào lao, nhưng tôi không nói, tôi ngủ không được. Tôi nói với họ rằng, thật ra chúng ta còn rất là nhiều chuyện phải làm trong việc học hiểu Phật pháp. Tôi mới ví dụ, tôi hỏi một cô Phật tử tôi quên mất cái tên tại vì cổ tào lao quá, nhớ tên cũng mệt óc chứ không làm gì hết. Tôi hỏi cổ vậy chứ: Giữ giới là sao? Cô nói âm a âm ớ, âm a âm ớ mà đại khái là ý của cô giữ giới là “không phạm giới”. Tôi quỳ xuống tôi van xin, tôi cầu khẩn, tôi năn nỉ bà con đừng bao giờ hiểu giữ giới là như vậy là chết rồi, quý vị hiểu cái chuyện giữ giới là không phạm giới là chết rồi, một đứa bé mà nó còn bú nó nằm trong nôi nó làm sao mà nó phạm giới, như vậy thì mình nói là nó đang giữ giới được không? Không, một ông sư mà trùm mền nằm ngủ triền miên khói lửa thì làm sao mà phạm giới đây. Như vậy thì ông sư mà mê ngủ gọi là ông sư giữ giới trong sạch hay sao? Không, giữ giới nó có nghĩa là: gặp hoàn cảnh thử thách hoặc là cám dỗ, lẽ ra phải phạm nhưng mình không phạm, thì đó mới gọi là giây phút giữ giới. Còn mình không nhớ rằng mình là tỷ kheo, mình không nhớ rằng mình là sa di, mình không nhớ mình là tu nữ giữ 8 giới, mình không nhớ mình cư sĩ có 5 giới..., tự nhiên mình đang chạy xe tăng tăng ngoài đường, giây phút đó đâu phải là người giữ giới. Các vị làm ơn về núi Dinh hỏi có đúng như vậy hay không? Như là giới chỉ được kể là giới khi nào mình có lòng tác ý mà thôi. Các vị làm ơn nhớ dùm tôi cái ngoặc kép này: “Giữ giới là gặp hoàn cảnh thử thách cám dỗ, lẽ ra mình phải phạm nhưng mình không phạm”, đó, cái đó mới là giữ giới, chứ còn nếu chỉ đơn giản không phạm mà gọi là giữ giới thì dễ ẹc à, cứ sáng vô chùa thọ Bát quan, xong rồi mình về nhà mình dứt viên thuốc ngủ vô mình thẳng tới chiều tối thì coi như cái giới mình trong sạch rồi, nó sạch như pha lê luôn, thí dụ như vậy, không phải, cái đó không phải là giữ giới, mà giữ giới là sống bình thường, vẫn nghe pháp, vẫn xem kinh, vẫn

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

kinh hành, vẫn tọa thiền, nhưng thí dụ có một tiếng nhạc ở đâu đó vọng tới mà ngay chốc bài nhạc mình thích mà mình vẫn chánh niệm; hoặc buổi chiều đói lắm, mình nghe mùi chiên xào, mình bây giờ mình có thể ăn mà người ta không biết, mình vẫn không ăn, đó, cái đó là giữ giới. Thí dụ như bây giờ một chuyện nhẹ hơn, mình là cư sĩ, mình có việc phải đi ra phố, thói quen mình tính đeo lên cổ tai một cái gì đó, hoặc đeo lên cổ tay mình một cái tấm lắc gì đó, nhưng mà chợt nhớ bữa nay Bát quan, mình không có đeo. Mình biết mọi khi mình đi ra đường tay chân bụi bặm nó kỳ dữ lắm, nó phải lấp lánh xanh đỏ, nhưng bữa nay không được, bữa nay thì không, đó mới là giữ giới. tôi biết có những người không có thói quen đeo đồng hồ nữa chứ đừng nói đeo nữ trang. Thì những người đó tôi không gọi là những người giữ giới mà không trang điểm. Đối với tôi cái đó không phải giữ giới, bởi vì trước khi họ thọ bát quan, họ đã không ưa cái đó rồi, còn có những người cơ thể sinh lý của họ không uống rượu được, họ không uống rượu, họ uống vô họ mửa, họ uống vô họ bị nổi mề đay họ uống vô họ bị dị ứng, họ uống vô họ bị cái này, cái kia tùm lum, tà la hêt, trong trường hợp đó, Tôi, xác nhận rằng không phải là giữ giới, mà giữ giới là trong trường hợp mà lẽ ra mình đã làm chuyện đó rồi, nhưng mà vì tâm úy, vì đức tin mà mình không làm, đó mới được gọi là giữ giới. còn nếu mà các vị nói không uống rượu là vì bệnh, các vị lên hỏi Ngài Hộ Pháp coi có đúng vậy không, một người vì bệnh, vì sợ chết mà không uống rượu, cái đó có phải là giữ giới không. Cho nên cái chuyện nhẹ nhàng nhất là mình là tu nữ, cư sĩ mà ngay cả chuyện giữ giới mà mình cũng không hiểu là chết rồi. Rồi một chuyện nữa. Tôi nhớ tôi có hỏi một chuyện nữa, đó là, tôi đề nghị các vị đó giải thích cho tôi thế nào là...tôi hỏi các vị đó có biết Bát Chánh Đạo không? Các vị nói biết, tôi mới đề nghị các vị đó giải thích cho tôi nghe thế nào là Chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng? tôi nói điều này trong room, có lẽ các vị không thể nào tin nổi, các vị không thể nào tin nổi, các vị nói rằng tôi bôi bác đồng hương của tôi, tôi bôi bác đồng đạo của tôi, các vị có tin có chuyện này không, 4 cô tu nữ của chùa Pháp Phước Sơn, họ đi trong một chiếc xe chắc khoảng cũng gần hai chục cô, họ nói họ xuống thăm sư trưởng gì đó, sẵn họ sec qua bên giảng đường Siêu Lý họ lễ Phật, rồi họ nghe có mình ở đó, họ gặp, mà tôi tưởng tượng 4 cô tu nữ được xem là xông xáo, năng động, tích cực nhất, xung phong trả lời khi tôi hỏi, mấy cô kia thì ngáp lên, ngáp xuống, tu nữ, cạo tóc lóc, mặc cái đồ cho trắng để rồi hỏi không biết cái gì, mà trong khi 4 cô mà được xem là xông xáo nhất, cô trả lời. Tôi hỏi chánh nghiệp là gì? Có một cô nói thế này: Chánh nghiệp là nghề nghiệp chơn chánh. Các vị coi có chịu nổi không? Tu nữ, cái đầu cạo tóc lóc, bóng lưỡng, ruồi đậu trượt chân mà chánh nghiệp tức là nghề nghiệp chân chánh, các vị có tin trên đời này nó có tồn tại những cái trí tuệ mà nó siêu cấp như vậy không?. Chánh nghiệp là nghề nghiệp chơn chánh. Cuối cùng, trời nóng mà tôi nghe họ trả lời tôi còn nóng hơn. Lâu lâu về thăm quê, mình tự nhủ hãy dễ thương một chút để lại ấn tượng mà tôi chịu hồng nổi. Cuối cùng tôi lựa một cái cô cũng gần thập xa chùa, tôi nói: cô có họ Vi Diệu Pháp không? Cô đáp: dạ có. Tôi thấy cô im lặng mà cái mặt cô cũng có vẻ lấp lánh trí tuệ, cô trả lời dùm tôi đi, chứ cái đám này là không xài được rồi, cái cô nói, dạ “Chánh ngữ là nói lời chân chánh”. cái bà kia ngồi kế bên giựt cái cùi chõ một cái “Không phải nói lời chân chánh mà lời nói chân chánh”, đã không? Đầu cạo tóc lóc, bóng lưỡng, ruồi đậu trượt chân mà hai người hùn lại với nhau để mà giải thích chánh ngữ. Chánh ngữ là gì? Một người nói chánh ngữ là nói lời chân chánh, một người nói là lời nói chân chánh. Rồi chánh mạng là gì? suy nghĩ cả buổi trời để tìm chữ, người Việt Nam mà suy nghĩ cả buổi trời để tìm chữ, cuối cùng họ trả lời: “Nghề nghiệp chân chánh”; coi như khá hơn bà kia là chánh nghiệp là nghề nghiệp chân chánh thì trả lời là “hành động chân chánh”. Rồi, tôi xin hỏi bà con nha, ba cái định nghĩa đó có đúng không? tôi chọn cái câu cuối cùng, tôi chọn cái cô cuối cùng để tôi kể lại, còn mấy cô tu nữ kia tôi nghĩ là mình chắc không nên gặp nữa rồi đó, nhưng mà đặc biệt cái câu cuối cùng tức là chánh ngữ là cái nói lời chân chánh hay là lời nói chân chánh, chánh nghiệp là hành động chân chánh, chánh mạng là cái sinh kế hay là cái nghề nghiệp chân chánh. Vậy theo các vị cái định nghĩa này có đúng chưa, có đủ chưa? các vị còn sống không hay các vị là người nhà của mấy cô tu nữ đó? Các vị có phải là người nhà của mấy cô tu nữ đó hay không? Tôi hỏi lại nha, tôi trả lời xong tôi đóng room tôi đi ra. Tôi chỉ gợi ý cho quý vị một chuyện thôi, cái định nghĩa về Bát chánh đạo từ hồi đó đến giờ mà tăng ni Phật tử Việt Nam mà phổ biến rồi trao truyền cho nhau, đúng, chánh ngữ là nói lời chân chánh hay lời nói chân chánh, chánh nghiệp là hành động chân chánh, không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, chánh mạng là sinh kế hay là nghề nghiệp sinh sinh nhai chân chánh không bị mắc vào các tà mạng thì gọi là chánh mạng, đúng không? cứ bao nhiêu đời cứ đề nhau ra mà giải thích y chang như vậy đó. Nếu mà các vị nói rằng nói như vậy là đúng rồi thì tôi cũng đồng ý là đúng nhưng nếu quý vị hỏi đủ không? thì tôi nói: không. Là vì sao? Tôi có một chứng minh rất là khoa học, đó là, ở đây ai có học A-tỳ-đàm thì biết, Bát chánh đạo có mặt đầy đủ trong một sát na thánh đạo; khi mình từ phàm sang thánh thì diễn biến tâm lý lúc đó phải có xuất hiện một tâm thánh đạo, thí dụ như tâm Sơ đạo, Nhị đạo,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Tam đạo, Tứ đạo. Người học vi diệu pháp phải biết rằng ngay ở trong sơ đạo nó có đủ Bát Chánh đạo. Nếu mà mình định nghĩa Xin hỏi bà con, ba cái định nghĩa đó có đúng không?, tôi chọn cái câu cuối cùng, tôi chọn cái cô cuối cùng để tôi kể lại, còn mấy cô tu nữ kia tôi nghĩ là chắc mình không nên gặp nữa rồi đó, nhưng mà đặc biệt cái câu cuối cùng chánh ngữ là cái nói lời chân chánh lời nói chân chánh, chánh nghiệp là hành động chân chánh, chánh mạng là cái sinh kế hay là cái nghề nghiệp chân chánh. Vậy theo các vị cái định nghĩa này có đúng chưa, có đủ chưa? các vị còn sống không hay các vị là người nhà của mấy cô tu nữ đó? Các vị có phải là người nhà của mấy cô tu nữ đó hay không? Tôi hỏi lại nha, tôi nói xong tôi đóng room tôi đi ra Tôi chỉ gợi ý cho quý vị một chuyện thôi, cái định nghĩa về Bát chánh đạo từ hồi đó đến giờ mà tăng ni Phật tử Việt Nam phổ biến rồi trao truyền cho nhau, đúng, chánh ngữ là nói lời chân chánh hay lời nói chân chánh, chánh nghiệp là hành động chân chánh, không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, chánh mạng là sinh kế hay nghề nghiệp sinh nhai chân chánh không bị mắc vào tà mạng thì gọi là chánh mạng, đúng không? cứ bao nhiêu đời cứ đề nhau ra giải thích y chang như vậy đó. Nếu mà các vị nói rằng như vậy là đúng rồi thì tôi cũng đồng ý là đúng nhưng nếu quý vị hỏi đủ không thì tôi nói: không. Là vì sao? Tôi có một chứng minh rất là khoa học, đó là, ở đây ai có học A-tỳ-đàm thì biết, Bát chánh đạo có mặt đầy đủ trong một sát na thánh đạo; khi mình từ phàm sang thánh thì diễn biến tâm lý lúc đó phải có xuất hiện một tâm thánh đạo, thí dụ như tâm Sơ đạo, Nhị đạo, Tam đạo, Tứ đạo, thì người học vi diệu pháp phải biết rằng ngay trong cái tâm Sơ đạo nó có đủ Bát chánh đạo; mà nếu định nghĩa “chánh ngữ là lời nói chân chánh, chánh nghiệp là hành động chân chánh, chánh mạng là nghề nghiệp chân chánh” nếu mà định nghĩa như vậy đó, thì tôi xin hỏi, trong một

sát na tâm, thì ba cái ông này nhét vô chỗ nào, trong một sát na tâm theo A-tỳ-đàm giải thích, chỉ một búng ngón tay là vô số sát na tâm sanh diệt, thì như vậy một sát na nó nhỏ cỡ nào, nó nhanh cỡ nào, nó ngắn cỡ nào mà mình nói chánh ngữ là lời nói hay nói lời chân chánh, chánh nghiệp là hành động chân chánh, chánh mạng là sinh kế chân chánh. Xin hỏi nếu định nghĩa như vậy đó thì 3 cái ông này mình nhét làm sao cho nó lọt vô được một sát na? Tôi nhắc lại, một giây đồng hồ nó có vô số sát na tâm, mà tâm thánh đạo chỉ có một sát na thôi thì làm gì có chỗ để nhét 3 cái định nghĩa này vô trong đó, làm ơn nghĩ lại vấn đề ở chỗ đó. Hiện giờ tôi đang uống một loại thuốc, mà nó có cái tên là Herba S, thuốc này nó được chiết suất ra từ cái bông và trái Artichaut, các vị nghe kịp không? hiện giờ tôi uống mỗi ngày và hiện giờ tôi uống thuốc viên thì tôi uống Herba S. mà bên cạnh đó tôi cũng đi chợ tôi mua cái bông Artichaut, cái bông hình nó cũng ngộ ngộ, đẹp, tôi mua về tôi nấu nước tôi uống bởi vì nó rất khó kiếm vào mùa hè và nó giúp cho gan rất là nhiều, bài thải độc tố, nhưng các vị thử tưởng tượng đi Khi mà tôi cầm hộp thuốc Herba S này lên thì tôi thấy có ghi chữ Artichaut nhưng mà tôi phải biết rằng cái Artichaut này không giống như cái Artichaut mà tôi đang nấu ở trong nồi. Nó vừa giống và nó vừa khác. Không biết các vị có nghe kỹ và hiểu cái vừa giống và vừa khác không? Cái viên thuốc nhỏ xíu mà tôi bỏ vô họng của tôi, tôi biết nó cũng là Artichaut, mà cái bông Artichaut mà tôi bỏ lên nồi tôi nấu nó cũng là Artichaut. Nhưng mà, quý vị tưởng tượng cái bông nó to cỡ nào mà viên thuốc nhỏ cỡ nào. Không biết quý vị có hiểu chỗ đó không. Quý vị hiểu chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng cũng vậy... đúng rồi, OK, tôi mệt lắm rồi, bây giờ tôi phải đi, người ta đang đứng xếp hàng người ta đưa tôi đi, bữa nay tôi lên lên núi, nghe nói đón tương sang lên trên trú xứ, bữa nay để làm vệ sinh trên đó, cỏ nhiều lắm, cỏ rồi, cưa cây khô, cho nên khổ lắm chứ không phải sướng như bà con tưởng, tôi phải xắn tay áo. Hôm qua tôi mới mua được một cái cưa điện nha. Bây giờ phải đi rồi. Chúc bà con một ngày vui, ngày mai gặp lại. Bye.